

Bir Yılığına Gelen Öğrenci

Saniye Öğretmen, yeni öğrenciyi yanına alarak sınıfa tanıttı. Kısa boylu, kıvrıcık saçlı bir çocuktı. Elinde kırmızı şemsiyesi vardı.

“Yeni arkadaşınız Ziya. Bu yıl bizimle olacak,” dedi. “Ama önümüzdeki yıl onu göremeyeceğiz. Çünkü büyük ihtimalle başka şehre taşınacaklar.”

Ziya alınıdaki teri silerek, “evet” der gibi, başını salladı.

Saniye Öğretmen devam etti:

“Arkadaşınız çok tedbirli. Hava açık olmasına rağmen, yağmur yağar endişesiyle şemsiye taşıyor.”

Yeni öğrenci, başını önüne eğdi.

Öğretmen en öndeki boş sırayı işaret ederek,

“Onu, arkadaşınız Şule’nin yanına oturtmaya karar verdim,” dedi.

Ziya, meraklı gözlerle Şule’yi aradı. Sırada oturan kimse yoktu.

Tam yerleşecekken, oturma yerinin toz içinde olduğunu fark etti. İşaretparmağını sıranın üstünde gezdirdi. Tozlanan parmağını öğretmene göstererek, “Sanırım, Şule uzun zamandır gelmiyor efendim,” dedi.

“Evet,” diye cevap verdi Saniye Öğretmen, “Şule bir süredir aramızda değil. Ama gelecek. Bugün değilse yarın, yarın değilse öbür gün, öbür gün değilse daha sonraki gün... Ama mutlaka gelecek!”

Ziya’nın içi burkulmuştu. Öğretmen ne demek istemişti acaba? Ziya böyle bir soru sormakla hata etmiş olabilir miydi?

Sırayı beyaz mendiliyle silip, oturdu. Arkadaşının gelme olasılığına karşı, onun oturduğu yerin de özenle tozunu aldı. Defterini, kalemmini, kendi sınırları dışına taşırmamaya çalışarak, masanın üstüne yerleştirdi. Sanki yıllardır o sınıftaymış gibi, sakin sakin ders dinlemeye koyuldu. Ama ne mümkün! Sınıfın penceresine dayanmış zakkumlara takıldı. Tohum hırsız bir alakargayla göz göze geldi. Nedense, derse bir türlü yoğunlaşamamıştı. Oysa, Ziya evde hiç çalışmazdı. Okuldaki başarısını, dersi iyi dinlemesine borçluydu.

Bir süre sonra, Şule'yi yanında hissettiğini fark etti. Hiç tanımadığı sıra arkadaşı sanki onunla birlikte ders dinliyordu. Kalem ve silgisinin Şule'nin tarafına kaymaması için çabalayıp durdu. Hatta, arada onunla konuştu bile... Hayal kurmayı seven bir çocuktü Ziya. Kafasında yarattığı hayali Şule'yle saatlerce sohbet edebilirdi.

Düşler âlemine daldı. Çocuk irisi rolüne soyundu. Şule'nin oturduğu boşluğa gizemli bakışlar gönderdi. Hayali sıra arkadaşının sorduğu her soruya ayrıntılı cevaplar verdi. Ona kendini beğendirmek için ne lazımsa yaptı.

Daha ilk gün, Şule'ye kendini bilgiç biriymiş gibi tanıtmayı başardı. Bilinmeyen yerlerden gelip, bilinmeyen yerlere giden esrarengiz çocuk havaları takındı. Gelecekteki parlak hayatına hazırlanan minik dâhi izlenimi verdi. Bu sınıftaki herkes büyüyünce onunla okumuş olmaktan gurur duyacaktı. Hatta, çocuklarının çocukları bile...

“Biliyor musunuz, dedem ilkokulda, Ziya Bey’le aynı sınıfta okumuş!” diyeceklerdi. Ne büyük gurur, düşünsenize!

Bütün bu şişinmelerine rağmen, alçakgönüllü olmayı da elden bırakmadı. Sıradan sorunlarla ilgilendi, hayalindeki Şule'nin hayali kalemını açtı. Sıra arkadaşının silgi tozlarını, hiç üzerine vazife olma-

dığı halde, dikkatlice çöp tenekesine süpürdü. Şule'nin yere düşürdüğü, olmayan kâğıtlarını topladı.

Tabii ki, tamamen düşsel bir kişiye üstünlük taslamak çok kolaydı. Gerçek Şule'yi merak ediyordu. Kişiliği nasıldı acaba? Zihninde yarattığı Şule gibi kolayca etki altında kalıyor muydu? Yoksa, tam tersi miydi?

Hayali Şule, ona hayran kalmıştı. Ziya başını kaşındı. Günler böyle geçebilir miydi? Eğer sıra arkadaşısı gelmezse, kendi kendine konuşan bir ukala dümbeleğine dönüşebilirdi.

Sırtının dürtülmesiyle toparlandı. Döndüğünde, arka sırada oturan, iri yeşil gözlü, kırmızı saçları buklerle bukle bir çocukla karşılaştı.

“Ben, Fatih. Hoş geldin,” dedi bukleli çocuk. “Sahiden, yalnızca bir yıllığına mı buradasın?”

“Evet,” dedi Ziya.

“Kendini bana çok sevdirme o zaman. Ben seni çok sevmemeye peşinen kararlıyım.”

“Niyeymiş o?”

“Çekip gittiğinde seni özlemek istemiyorum.”

Ziya'nın kırmızı bukleli çocuğa verecek okkalı bir cevabı vardı. Ama Saniye Öğretmen gözünün içine bakarken bunu yapması pek doğru değildi. Kimsenin onu, şehirden şehre sürüklenen bir berduş gibi görmeye hakkı yoktu.

Defterinden kopardığı kâğıdın üstüne, büyük harflerle, “AYNI ŞEY BENİM İÇİN DE GEÇERLİ!” diye yazdı. Kâğıdı Fatih'e uzattı.

Arkadan ses gelmemesinden, kâğıdının hedefi bulduğunu anlamıştı.

Ders arasında herkes Ziya'nın etrafında toplandı. Beşinci sınıftaydılar ve öğrenciler neredeyse anaokulundan beri birlikteydi. Birbirlerinin evine beş altı kez gitmişlikleri vardı. Çoğunun annesi ve babası tanışıyor ve düzenli olarak da görüşüyordu. Fatih, “AYNI ŞEY BENİM İÇİN DE GEÇERLİ!” yazısını ceketine iliş-tirmişti. Ziya'nın yanına geldi.

“Burada herkes, başkasının penceresinden, kendi penceresinin nasıl göründüğünü bilir,” dedi.

“Evet öyle!” diye koro halinde katıldı diğer çocuklar.

“Benim için bu olanaksız,” dedi Ziya. “Ben her yıl başka okulda okuyorum.”

Çocuklar çok şaşırıldı.

İçlerinden Saliha, “Her yıl başka bir sınıfa paraşütle düşmek zor olmuyor mu?” diye sordu.

“Arkamda özlediğim insanlar bırakarak yaşıyorum,” dedi Ziya. “Geçen yıl Malatya'daydık. Çok sev-